

Categoria B

COMPLEIXO!

Havia passat una desgràcia. No sabia on era. El lloc era fosc, tot negre. Se sentia algú cridar. No em notava la cama dreta, però sí les altres parts del cos. El meu cervell no assimilava els fets que m'estaven passant, no podia ser. Què havia estat aquella tragèdia? Per què estava allà? Per què no em notava la cama? Eren massa preguntes que anaven a parar a una simple resposta: un terratrèmol.

Poc a poc, anava recuperant forces. Semblava que portés dues hores estirat al terra quan només feia deu minuts. Cada cop sentia més veus. De sobte vaig sentir uns crits:

- Hi ha algú aquí? Si em podeu sentir, crideu!

La veu era més a prop fins que vaig veure que sortia un raig de llum. Encara em quedaven forces per poder cridar:

- Ajuda, sóc aquí baix! No puc moure la cama dreta!

De sobte vaig començar a sentir com si unes pedres es moguessin. Sentia dues persones i em deien que no m'adormís. I em preguntaven:

- Com et dius? Quans anys tens? Vius aquí, a Haití?
- Em dic Juan. Tinc onze anys i sí, visc a Haití. Què ha passat? Per què estic aquí enterrat? I la meva família? Si us plau, ajudeu-me! No puc suportar-ho, cada cop em costa més respirar.
- Juan, tranquil! T'estem desenterrant. Ja ho veuràs, d'aquí relativament poc, ja et tindrem al nostre costat. Això sí, sobretot, no t'adormis!

Al cap de uns deu minuts, ja veia la claror del dia. Hi havia dos homes amb dues pales a les mans. Un es va posar al meu costat i em va col·locar a sobre una espècie de llit. Amb unes cordes em van aixecar fins a portar-me a dalt de la superfície rocosa. Quan vaig ser allà, em van traslladar directament a un hospital. Allà, em van tornar a demanar les meves dades personals: nom, edat,

pares, lloc i data de naixement, ciutat on vivia i el carrer. A part d'això, em van explicar què és el que havia passat. Em van fer com un interrogatori.

- Quan va ser l'últim cop que vas veure al teu pare, mare o germans? Descriu-nos com els records.
- Mmmm... Doncs l'últim cop que vaig veure el meu pare va ser ahir, a les onze de la nit. Jo tornava de treballar i ell també. Ens vam desitjar bona nit i vam anar a dormir. El seu nom és Josep, té uns cinquanta anys. És alt i se'n pot dir que li agrada menjar. Treballava construint cases. La meva mare, l'he vist avui al matí. Abans de marxar. M'ha dit que es quedaria a casa tot el dia perquè tenia molta feina, i que les meves dues germanes anirien a treballar i farien la seva part més la de la meva mare. Ella és una senyora de cap a peus, d'uns quaranta-cinc anys. Força baixa i una mica prima. Coixa d'una cama per culpa d'un cop que es va fer mentre treballava. Les meves dues germanes bessones, la Gabriela i la Maria, de vuit anys, totes dues morenes, baixetes, molt i molt primes i boniques. L'últim cop que les vaig veure va ser al migdia, tres hores abans que passés aquesta desgràcia. Més o menys, han de ser enterrades al mateix lloc on estava jo. Els vull ajudar a buscar-los. Són la meva família, la meva vida!
- No, Juan. Tu t'has de quedar aquí. Ja has fet prou. El que has de fer és descansar i recuperar-te del tot.

En aquella situació, és molt fàcil que et diguin això. Però, hi ha un munt de preguntes que no et deixen descansar. Què faré si no els troben? Què passarà? Què se'n farà de mi? Tothom té por. Molta gent ens ajuda, però jo també vull posar-hi de la meva part i no em deixen. Per què Déu ho permet? Massa coses tenia al cap i no em deixaven descansar.

Cada dia hi havia notícies noves. Que si aquest no l'hem pogut salvar, aquest sí... Però, jo no en rebia cap de la meva família, fins que vaig veure una dona que venia cap a mi. Em va dir que havien trobat els cossos dels meus pares morts. I que només una de les meves germanes estava viva, però amb moltes ferides.

Jo, de seguida, vaig anar a veure-la. Estava estirada i li costava molt respirar i moure's. Però van poder curar-la. Em vaig sentir molt feliç al veure que ella es recuperava, ja que des de petits, era el meu gran suport dins de la família. Però la mort dels pares i de l'altra germana, ens va fer deprimir molt, i això cada cop ens feia estar més angoixats. De moment ens tenien dins un lloc, que representava un hospital. Però, tots dos pensàvem: "On anirem quan estiguem curats? No tenim casa, ni diners ni menjar."

Al cap d'un temps, la meva germana es va acabar de recuperar del tot i l'hospital estava massa ple per tota la gent. Ens van dir que anéssim a parlar amb una responsable que ens va dir:

- Juan i Gabriela, cada cop l'hospital el tenim més ple, i és clar, vosaltres ja esteu curats. Tenim unes residències i, si voleu, us podeu estar allà. Us donaran menjar i tindreu un sostre sota el qual podreu dormir. L'altre solució és posar-vos en adopció. Amb això del terratrèmol, molta gent està disposada a fer-ho amb nens com vosaltres. Penseu que allà viureu molt més bé que aquí.

Era el dia de marxar. Ens esperaven al cap d'unes nou hores a l'aeroport. Però, com sempre, hi va haver un petit problema. Al final una família només volia adoptar la meva germana; jo, jo ja era massa gran pel que volien ells. Gabriela no volia marxar de cap forma, però el fet de ser germà gran et fa adonar que realment desitges el millor per la teva petita, perquè sempre t'ha donat aquells somriures que ningú et podia regalar i, realment, no saps què sents per un germà o germana, fins que et trobes en una d'aquestes situacions. Aquí és on realment sents que la família és el millor que pots tenir, i que quan només et queda ella, l'únic que desitges és que estigui bé i sigui feliç. No tens temps de pensar en tu mateix. Per això, li vaig prometre que l'aniria a veure quan m'adoptessin a mi, i que mai ni ningú ens separaria. Ella va marxar molt trista, però jo realment estava orgullós d'haver fet el que vaig decidir.

Jo encara espero el moment que m'adoptin. I de moment encara no he pogut anar a visitar la meva germana, però desitjo que continuï regalant somriures a

aquella gent que ho necessita. I espero que algun dia o altre la pugui anar a veure-la. Jo quan prometo alguna cosa, la compleixo.

Anna Brugué